

לבריאות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא

פתחיה בן יאיר וחנה. חגית בת שמואל ומרים

וילדיהם דרור הלל ואשר יש'

עודד בן שמואל ומרים. מעין בת אפרים ואורלי

וילדיהם ידידיה רננה שירה אמונה

רועי בן משה ושרה. תמר בת שמואל ומרים

לרפואת חיים שמואל בן סימה

לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

לול הפתוח מן הבית לעלייה

הדרך שבה היו עוברים מהבית לעלייה היא, על ידי סולם או מדרגות, שהיו נמשכים מהבית לעליה דרך ארובה [=חלון בתקרת הבית], שהיתה פתוחה מהבית לעליה.

ורגילים היו לעשות מחיצה סביב אותו סולם, בין למטה בבית, ובין למעלה בעליה, [ולעשות למחיצות דלת, כדי שלא יכנסו אלו לתחום אלו בלא רשות], וכשיש למחיצות הללו צורת הפתח למטה ולמעלה, יש לעשות מזוזות למטה ולמעלה, [ואם יש רק מצד אחד מחיצות עם צורת הפתח באותו צד יעשו מזוזה].

אינדרונא [=חדר] שיש לה ארבעה פתחים

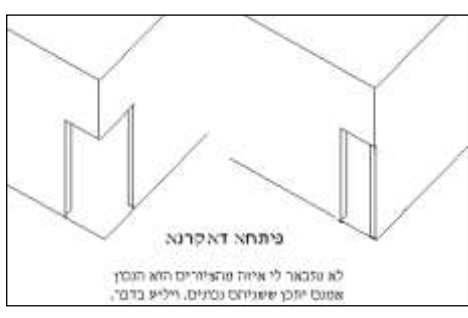
חדר שיש לו ארבעה פתחים, חייב בארבע מזוזות, מזוזה לכל פתח, ואף על פי שרגיל לצאת באחד מהפתחים יותר מהאחרים.

- לפירוש ראשון של רש"י, אם היו לחדר שני פתחים, ורגיל לצאת באחד מהם, אין הדין כנ"ל, אלא אותו פתח לבדו חייב במזוזה, והפתח השני פטור כי הוא נחשב כאילו בטל מהיות פתח. ורק כשיש לחדר יותר משני פתחים, הדין הוא כנ"ל, שאף על פי שרגיל לצאת בפתח אחד, כל הפתחים חייבים במזוזה, כי שני פתחים [או יותר] אינם בטלים מחמת האחד, ורק פתח אחד בטל מחמת חברו.

- ולפירוש השני של רש"י, גם אם היו לחדר שני פתחים, ורגיל לצאת באחד מהם, הדין כנ"ל, שכולם חייבים במזוזה. ובתנאי שנעשו שניהם ליציאת כל בני הבית. אבל פתח שנעשה ליציאת אדם אחד בלבד מבני הבית, פטור ממזוזה.

פיתחא דאקרנא

לדברי אמימר, פתח שבקרון זוית של הבית חייב במזוזה, אף על פי שאין לו פצימין [=עמודים של צידי הפתח], כי ראשי הכתלים נחשבים כפצימין והרי זו צורת הפתח.

מניין שיש לתת את המזוזה

בפתח מצד ימין של הנכנס

מבואר בברייתא, שדין זה, שיש לתת את המזוזה בפתח, מצד ימין של הנכנס, למד מהכתוב

"ויכתבתם על מזוזת ביתך ובשעריך", שנשמע כלשון ביאה וכניסה, כלומר יש לתת את המזוזה במקום שאדם נכנס תחילה לביתו.

< לדעת רבה – כך הדין הזה למד, מאחר שידוע, שכשאדם מתחיל לצעוד, הוא עוקר תחילה את רגלו הימנית, [=כך עקר איניש כרעיה דימינא עקרא], אם כן הנכנס לבית, מכניס תחילה את ימינו, ומאחר שיש לתת את המזוזה כדרך הכניסה לבית, יש לתת את המזוזה מימין הנכנס.

< ולדעת רב שמואל בר אחא משמיה דרבא בר עולא – עניין זה, שדרך כניסה היא מימין, מבואר בכתוב, "ויקח יהונדע הפהו ארון אהד ויקב חר פדלתו ויתן אתו אצל המזבח מימין בבוא איש בית ה' ונתנו שמה הפהנים שמרי השף את כל הכסף המובא בית ה'", שמבואר בכתוב הזה, שכשהיה אדם נכנס לפתח העזרה המזרחי, והולך לכיוון מערב, היה נותן את הכסף בארון שממימנו שהיה נתון אצל הקיר הצפוני של המזבח, ומתוך שנאמר על כך "מימין בבוא איש", לשון ביאה, למדנו, שהימין היא דרך הביאה, ואם כן כל דבר שיש לעשותו דרך ביאה, יש לעשותו בימין, ובכלל זה קביעת המזוזה שיש לעשותה דרך ביאה.

פתח שאין לו אלא פצים [קורה] אחד

< לדעת חכמים.

אין הפתח חייב במזוזה, אלא אם כן יש לו צורת פתח משני הצדדים של הנכנס.

– שנאמר "מזוזות" בלשון רבים, ללמד, שמצוות מזוזה מתקיימת בפתח שיש בו שתי מזוזות [=פצימים].

< ולדעת רבי מאיר ורבי ישמעאל ורבי עקיבא.

גם פתח שיש לו פצים אחד, חייב במזוזה, [כגון שהיה הפתח בקרון זוית, וציר הפתח הוא הזוית, ואין אחריו כלום ואם כן רק מהצד השני של הפתח יש לפתח פצים].

– לדעת רבי ישמעאל דין זה למד מתוך שנאמר פעמיים "מזוזות" בלשון רבים וכלל בידינו שאין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט כלומר אין צורך

בפתח של שני מזוזות, ודי במזוזה אחת כדי

לחייב את הפתח מצוות מזוזה.

– ולדעת רבי עקיבא דין זה למד מהכתוב בעניין פסח מצרים "ועבר ה' לנגף את מצרים וראה את הַדָּם על המשקוף ועל שְׁתֵּי המְזוּזוֹת ופסח ה' על הפתח ולא יתו המִשְׁחִית לְבַא אֶל בְּתִיכֶם לְנֶגֶף", שלא היה צריך לכתוב "שְׁתֵּי המְזוּזוֹת" כדי ללמד שיש לתת על שתיהן, שכן גם אם היה כתוב רק "המְזוּזוֹת", מאחר שהוא לשון רבים, היינו יודעים שהכוונה לשתיהן, ומתוך שבכל זאת כתבה תורה "שְׁתֵּי המְזוּזוֹת", למדנו, שכשלא נאמר "שְׁתֵּי", אף על פי שנאמר "המְזוּזוֹת", הכוונה למזוזה אחת, [=זה בנה אב כל מקום שנאמר "מזוזות" אינו אלא אחת].

< ומר שמואל עשה כדעת רבי מאיר, אף במקום שהפצים היה בצד שמאל של הפתח, ונתן את המזוזה בצד שמאל. אולם רב פפא הקשה עליו.

על מה המזוזה נכתבת

אף על פי שנאמר, "וּכְתַבְתֶּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ", אין הכוונה שיכתבו על המזוזה [=הפצים] עצמה, כי נאמר "וּכְתַבְתֶּם", ללמד שתהא כתיבה תמה, ואין כתיבה תמה על קירות עצים ואבנים, אלא על דבר הראוי לכתוב עליו, וכוונת הכתוב, שתחילה יכתבו, ואחר כך יתנו את הכתב על המזוזה.

ויש ללמוד בגזרה שווה, על איזה דבר המזוזה נכתבת, שנאמר בעניין זה לשון כתיבה "וּכְתַבְתֶּם", וכן נאמר במקום לעניין גיטין לשון כתיבה, "וּכְתַב לָהּ סֵפֶר פְּרִיִתָתָהּ", ומכאן שכשם שהגט נכתב על ספר, [כלומר על קלף], כמפורש בו "סֵפֶר", כך המזוזה נכתבת על ספר. ושניהם נכתבים בדיו, כי כך היא כתיבת ספר, שנאמר, "וַיֹּאמֶר לָהֶם בְּרִיךְ מִפְּנֵי יְקָרָא אֱלֹהֵי אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַאֲנִי כֹתֵב עַל הַסֵּפֶר בְּדִיו".

אבל אין ללמוד בגזרה שווה מדין כתיבת התורה אחר עוברים את הירדן, שנאמר בו לשון כתיבה, "וּכְתַבְתֶּם עַל הָאֲבָנִים", ואינו על ספר אלא על אבנים, [ויחקוק את המזוזה על אבן תלושה ואחר כך יקבענה על הפתח], כי דין מזוזה דומה יותר לגט, ששניהם נוהגים לדורות, ואינם ככתיבת התורה אחר עוברים את הירדן שאינה נוהגת לדורות.

פרשיות התפילין כסדר כתיבתם בתורה

[שמות י"ג א'-י"] וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. קִדַּשׁ לִי כָל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רֶחֶם בְּבִנְיָ שְׂרָאֵל בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה לִי הוּא. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעָם זְכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יִצְאֲתֶם מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים כִּי בַחֲזֶק יָד הוֹצִיא ה' אֶתְכֶם מִזֶּה וְלֹא יֶאֱכַל חֶמֶץ. הַיּוֹם אֲתֶם יֹצְאִים בַּחֲדָשׁ הָאֵבִיב. וְהָיָה כִּי יִבְיָאֵךְ ה' אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַחִי וְהַיְבוּסִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לֵאמֹר אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ וְעֵבֶדְתָּ אֶת הָעֲבָדָה הַזֹּאת בַּחֲדָשׁ הַזֶּה. שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצַּת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חַג לַה'. מִצּוֹת יֶאֱכַל אֶת שְׁבַעַת הַיָּמִים וְלֹא יִרְאֶה לָךְ חֶמֶץ וְלֹא יִרְאֶה לָךְ שְׂאֵר בְּכָל גִּבְעָךְ. וְהִגַּדְתָּ לְבָנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעֵבוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם. וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עַיֲנֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ כִּי בְּיַד חֲזָקָה הוֹצֵאֲךָ ה' מִמִּצְרַיִם. וְשִׁמַּרְתָּ אֶת חֲזָקָה הַזֹּאת לְמוֹעֲדָה מִיָּמִים יְמִימָה.

[שמות י"ג א'-ט"ז] וְהָיָה כִּי יִבְאֵךְ ה' אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי בְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָךְ וּלְאַבְרָהָם וְנִתְּנָה לָךְ. וְהִעֲבַרְתָּ כָּל פֶּטֶר רֶחֶם לַה' וְכָל פֶּטֶר שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ הַזֹּכָרִים לַה'. וְכָל פֶּטֶר חֲמֹר תִּפְדֶּה בִּשְׂהָ וְאִם לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפְּתוּ וְכָל בְּכוֹר אֲדָם בְּבִנְיָדְךָ תִּפְדֶּה. וְהָיָה כִּי יִשְׁאַלְךָ בֶּןְךָ מָחָר לֵאמֹר מַה זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בַּחֲזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ ה' מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים. וַיְהִי כִּי הִקְשָׁה פְרַעֲה לְשַׁלְּחַנוּ וַיַּהַרְג ה' כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אֲדָם וְעַד בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל כֵּן אֲנִי זֹבֵחַ לַה' כָּל פֶּטֶר רֶחֶם הַזֹּכָרִים וְכָל בְּכוֹר בְּנֵי אִפְדָּה. וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְטוֹטְפַת בֵּין עַיֲנֶיךָ כִּי בַחֲזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ ה' מִמִּצְרַיִם.

[דברים ו' ד'-ט"] שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. וְאֶהְבֶּתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ. וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ. וְשָׁנַנְתָּם לְבִנְיָדְךָ וּדְבַרְתָּם בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ. וְקִשְׂרָתָם לְאוֹת עַל יָדְךָ וְהָיוּ לְטוֹטְפַת בֵּין עַיֲנֶיךָ. וְכַתַּבְתֶּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ.

[דברים י"ג א'-כ"א] וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ שָׁמְעוּ אֶל מְצוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לֵאמֹר אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם וּלְעַבְדוֹ בְּכָל לְבַבְכֶם וּבְכָל נַפְשְׁכֶם. וְנִתַּתִּי מִטֶּר אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמְלַקּוֹשׁ וְאִסְפַּת דָּגָנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְהַרְךָ. וְנִתַּתִּי עֵשֶׂב בְּשִׂדְךָ לְבְהֵמַתְךָ וְאִכְלָתָּ וּשְׁבַעְתָּ. הַשְּׁמֵרוּ לְכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וְעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם. וְחָרָה אַף ה' בְּכֶם וְעָצַר אֶת הַשְּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ וְאֲבַדְתֶּם מִתְּהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר ה' נָתַן לְכֶם. וְשִׁמַּתֶּם אֶת דְּבָרֵי אֵלֶּה עַל לְבַבְכֶם וְעַל נַפְשְׁכֶם וְקִשְׂרָתָם אֶתֶם לְאוֹת עַל יָדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפַת בֵּין עַיֲנֵיכֶם. וְלִמְדַתֶּם אֶתֶם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ. וְכַתַּבְתֶּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ. לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמִי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לְתַת לָהֶם פְּרִימֵי הַשְּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ.

כתיבת התפילין

ארבע פרשיות כתובות בתפילין, פרשת "שמע", ופרשת "והיה אם שמוע", ופרשת "קדש לי כל בכור" ופרשת "והיה כי יביאך", ואין התפילין כשרות, עד שיהיו כל הפרשיות כתובות בהן בשלימות, שנאמר בכל הפרשיות הללו לשון הויה "והיו", ללמד שכתובות בשלימות מעכבת את הכשרן.

ולא רק בחסרון אות שלמה הן נפסלות, אלא אף בחסרון קוצו של יו"ד. [רש"י מפרש שהכוונה לחסרון הרגל הימנית של היו"ד. ורבינו תם מפרש שהכוונה לחסרון כפיפת ראשו של יו"ד].

ואפילו אם כל האות שלמה, אלא שאינה מוקפת גויל [=קלף] מכל צדדים, [כגון שהיו שתי אותיות דבוקות זו לזו], **הרי זה פסול.**

התפילין [של ראש] קרויים בתורה טוטפות

לשון טוטפות – י"מ תכשיט שעל הראש שאצל המצח קרוי טוטפות. וי"מ שטוטפות הוא לשון הבטה, והתפילין קרויים כן, משום שהם בראש בין העיניים.

לשון תפילין – תפילין לשון ויכוח הוא כמו "ויַעֲמֹד פִּינְחָס וַיִּפְלֹל" שעשה פלילות עם קונו ונקראים כן על

שם שהם עדות והוכחה שהשם נקרא עלינו ויראים ממנו.

תפילין של ראש

לדעת רבי ישמעאל – מתוך שנאמר בתורה "לְטֹטְפֹת" [בפרשת שמע והכתיב לשון יחיד] "לְטֹטְפֹת" [בפרשת והיה אם שמוע והכתיב לשון יחיד] "לְטֹטְפֹת" [בפרשת והיה כי יביאך והכתיב לשון רבים] הרי כאן ארבעה, למדנו, שיש לכתוב את ארבע פרשיות תפילין של ראש, על ארבעה קלפים נפרדים, ולתת כל אחד בבית בפני עצמו, סך הכל ארבעה בתים.

ולדעת רבי עקיבא – מתוך שנקראו התפילין בשם "טטפת", יש ללמוד לעשותם ארבעה קלפים בארבעה בתים, כי משמעות שם זה הוא ארבעה, שכן טט פירושו [בכתפי] שנים, וגם "פת" פירושו [באפריקי] שנים, סך הכל ארבעה.

ומכל מקום, לדברי הכל, אין הכוונה שיש לעשות ארבעה בתים נפרדים לגמרי זה מזה, כי נאמר [בפרשת קדש] "וּלְזָכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ", זכרון בלשון יחיד, ואין לעשות כמה זכרונות, אלא **עושה בית לתפילין מעור אחד, וחולקו מתוכו לארבעה**, וצריך שיהיה החריץ שבין הבתים ניכר מבחוץ, ואם אינו ניכר, התפילין פסולות.

וכותב התפילין על ארבע פרשיות נפרדות, ונותן כל פרשיה בבית בפני עצמה.

ובדיעבד גם אם כתב כל הפרשיות על קלף אחד כשר:

לדעת רבי – כן הדין בדיעבד, רק אם היה ריוח בין הפרשיות, באופן שיוכל לתת כל פרשה בבית אחר, [שלאחר שכתבם בעור אחד, יחתוך את העור שבין הפרשיות, עד שיהיה כל הקלף כמין ארבע אצבעות, [שהוא מחובר בגליון שתחת הפרשיות ובמקום הפרשיות הוא חלוק] ויניח כל פרשיה בבית אחר, ולמטה הם מחוברים יחד].

ולדעת חכמים – אפילו לא היה ריוח בין הפרשיות אלא הכל כתוב על קלף אחד שאינו חלוק כלל ונתן הכל בבית בדיעבד כשר.

ומכל מקום, לדברי שניהם, כשאין הפרשיות חלוקות לגמרי זה מזה, יש לתת חוט בין פרשיה לפרשיה.

תפילין של יד

תפילין של יד, **כל ארבע פרשיותיהן נכתבות על קלף אחד, וניתנות בבית אחד**, שנאמר "וְהָיָה לְךָ לְאוֹת [סימן בלשון יחיד] עַל יָדְךָ", ללמד, שאפילו לך, כלומר בפנים הבית, שאין ניכר אלא לך, יהיו אות אחד, ולא יהיו חלוקים לארבעה.

ובדיעבד, אם כתב את הפרשיות על ארבע קלפים, והניחם בבית אחד, גם כן יצא.

אלא שמתחילה רבי יהודה היה סבור, שכן הדין בדיעבד, רק אם הדביק או תפר את הפרשיות זו לזו.

אולם לבסוף הודה לדברי רבי יוסי, שבדיעבד התפילין כשרות כשכתב את הפרשיות על קלפים נפרדים, אף אם לא הדביקם או תפרם.

שינוי תפילין של יד לשל ראש או להיפך

תפילין של ראש קדושתם חמורה מתפילין של יד. (א) כי רוב השם של ש-ד-י נעשה בשל ראש, [השייך על הבית, והדל"ת בקשר], אבל בשל יד אין אלא מיעוטו, [היו"ד, שיש שם רצועה קטנה כשיעור רחב אצבע, ובסוף ראשה מעט כמין יו"ד]. (ב) שעל תפילין של ראש נאמר "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָ" [כפי שיתבאר בעזה"י בדף ל"ה].

ולפיכך, תפילין של יד, עושים אותם תפילין של ראש, כי מעלים מקדושה קלה לקדושה חמורה.

אבל תפילין של ראש, אין עושים אותם תפילין של יד, כי אין מורידים מקדושה חמורה לקדושה קלה.

אולם, אם עוד לא הניחם על ראשו, והתנה עליהם מתחילה, שאם יצטרך להשתמש בהם לשל יד, יהיה רשאי, מותר לו לעשותם של יד, [ומאחר שהם חלוקים, ותפילין של יד יש לעשות זכרון אחד, כמבואר לעיל, תולה עליהם עור אחד, כדי שמבחוץ יהיו עור אחד, ודיו].

ולדעת האומרים שהכנה לצורך דבר אינה קובעת אותו לכך עד שישתמש בו לאותו דבר, [=הזמנה לאו מילתא], כן הדין אף אם לא התנה עליהם שיוכל להשתמש בהם לשל יד, כי כל זמן שלא השתמש בהם בפועל לשל ראש לא קדשו קדושה חמורה.

סדר הנחת התפילין בבתים

שיטת רבינו תם				שיטת רש"י			
עורף				עורף			
שמע	אם	והיה	והיה	שמע	אם	והיה	והיה
	שמוע	כי	יביאך	שמוע	אם	כי	יביאך
פנים				פנים			

כתבו התוס' שמפירוש רבינו חננאל ורב האי גאון וכן בתשובת הגאונים בשם ה"ר יוסף טוב עלם מבואר כשיטת רבינו תם. ובמכילתא ובשימושא רבא משמע כשיטת רש"י.

עוד מבואר בתוסי' שאף לשיטת רבינו תם כל זה לעניין סדר ההנחה בבתים אבל מודה הוא שסדר הכתיבה הוא כמו בתורה ואם כן אחר כתיבת והיה כי יביאך מניח חלק כדי כתיבת ואם היה שמוע וכותב פרשת שמע וחוזר וכותב על החלק פרשת והיה אם שמוע.

© כל הזכויות שמורות י.א.ה.

bekitsur1@gmail.com

לתרומות:

הורביץ. בנק פאגי (52). סניף 183. חשבון 654248